

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἐν τῇ παρλιουσίῳ Παραδείσῳ ἐκθεσις ἀνθέων εἶνε τὸ πρῶτον εὐτυχές σύνθημα διὰ τὸ μέλλον πρὸς τοιαύτας ὠραίας φροντίδας, τόσῳ εὐεργετικῶς ἐπιδρώσας ἐπὶ τοῦ τόπου. Δυστυχῶς πέπρωται χάριν τοῦ μέλλοντος ἀκόμη νὰ ἐργαζόμεθα. Καὶ ἐνθυμούμεθα ἤδη τὸν στίχον τοῦ Παπαρηγοπούλου :

Μέλλον, λέξις σημαίνουσα τὴν ἔλλειψιν παρόντος.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ «Παρνασσού» εἶνε ἀκριβῶς ἀπόπειρα ἐκθέσεως.

Ἐπρόκειτο ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ δημιουργηθῇ κάτι τι. Ὁ «Παρνασσός» φιλοτίμως καὶ πάσῃ δυνάμει εἰργάσθη πρὸς τοῦτο· ἴσως ἔπρεπε νὰ βραδύνη κάτι τι ἢ ἐκτέλεσις διὰ νὰ ὠριμάσῃ καλλίτερα ἢ ἰδέα εἰς τὰ κεφάλια μας, τὰ ὁποῖα, κί' ἐκεῖνα, εἶνε ἄωρα. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ «Παρνασσός» δὲν ἔτυχε συνδρομῆς παρ' ἐκείνων πρὸ πάντων οἵτινες κάλλιον ἠδύνατο νὰ συντείνωσιν εἰς τὸν πλουσιώτερον καταρτισμὸν τῆς ἐκθέσεως. Καὶ ἀπομένουσι κεναὶ θέσεις προωρισμένοι νὰ δεχθῶσιν ὠρισμένα ἐκθέματα. Ὁ βασιλικὸς κῆπος, ὁ βοτανικὸς, τὸ δενδροκομεῖον δὲν ἀντιπροσωπεύονται· πολλοὶ, διατηροῦντες ἀξία λόγου ἀνθοκομεῖα, ἀπροσδοκῆτως ἠδιαφόρησαν, ἀπεναντίας ἄλλοι, παρ' ὧν ὀλιγώτερα προσεδοκῶντο, ἐφάνησαν πολὺ φιλοπνεύστεροι. Ὁ κ. Φασούλης ἢ Φασουλῆς δὲν ἔχει ἀνάγκη — εἶνε ὁ λόγος του — νὰ πάη τὰ ἀνθη του. Εὐφυῶς λοιπὸν ἐλέχθη ὅτι θὰ ἦσαν ἐν πλήρει δικαίῳ τὰ μέλη τοῦ «Παρνασσού» ἀν' ἔτρεχον τὰς νύκτας νὰ κλέψουν ὅσα μποροῦσαν περισσότερα ἀνθη ἀπὸ κήπους καὶ σπήτια· ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα.

Ἄλλα καὶ οὕτω τὸ Παραδείσιον ἐκθεσίδιον δὲν εἶνε ἀτυχές. Φιλοκάλως ἀνὰ καλλίτεχνα ἐντὸς γαστρῶν συμπλέγματα πρατάσσονται τὰ ἐκθέματα ἐντὸς τοῦ καφενείου τοῦ κήπου μεταβληθέντος εἰς αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ κήπου. Διακρίνονται πλούσιαι συλλογαὶ γερανίων πολυχρώμων, καὶ οἱ ἑρατεινοὶ πανσέδες, πολυποίκιλοι κί' ἐκεῖνο, ἐκτείνοντες, ὡς πτίλα πεταλούδας τὰ πέταλά των· μικραὶ γαστροῦλαι φέρουσι, μικροῦλια ἐπίσης καὶ γλυκύτατα τὰ μὴ μελησθόμενα. Ἐκαμαρῶσαμεν μίαν μεγάλην ὠραίαν καμέλιαν· ἐξωτικά τινα φυτὰ κοσμοῦσι τὴν αἴθουσαν μὲ τοὺς περιεργούς κλάδους των· αἱ κάλαϊ ἐπιδεικνύουσι τὴν λευκότητά των ἀπὸ μιᾶς γαστροῦλας προβάλλουσι εἰς σχῆμα ριπιδίου τὰ φύλλα ἐνδὸς φυτοῦ. Ἡ συλλογὴ τῶν ρόδων ἠδύνατο νὰ ἦνε πλουσιώτερα· εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τὸ κάλλιστον ἐκθέμα εἶνε πλούσιον σύμπλεγμα φυτῶν θερμοκηπίου ἀπὸ τὴν Κέρκυραν. Ἐξω εἰς τὸν κήπον ἀφθονοῦν αἱ μαργαρίται. Ἐκτίθενται καὶ ἐργαλεῖα τινα κηπουρικῆς.

Χθὲς ἐγράψαμεν τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς χθεσινῆς πρώτης ἡμῶν ἐπισκέψεως. Σήμερον δ' ἐκηρύχθη ἐπισήμως ἡ ἐναρξίς τῆς ἐκθέσεως, τῇ συνεργασίᾳ μακροῦ ἀγιασμοῦ, τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιμανδρίτου κ. Κολιάτσου. Ἄλλα τὸ σύνολον τῶν παρευρισκομένων δὲν ὑπερέβαινε τοὺς εἴκοσι. Ἐκ φόβου ἄρα γε πρὸς τὸν ἥλιον τοῦ Μαΐου ἢ ἐξ ἀδιαφορίας πρὸς τὰ ἀνθη του, ἢ ἐκ φιλοστοργίας πρὸς τὴν μίαν δραχμὴν ἀπουσίας τὸ σεβαστὸν κοινόν; Πιστεύομεν μᾶλλον τὸ πρῶτον, διότι ὄντως ἡ ὀρισθεῖσα πρὸς ἐγκαινίαν τῆς ἐκθέσεως ὦρα ἦτο ἀκατάλληλος.

Παρήσαν ἐκ τῶν ἀρχῶν οἱ ὑπουργοὶ κκ. Ράλλης καὶ Λομβάρδος, καὶ ὁ στρατηγὸς Σαπουντζάκης. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν

50

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

50

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 472)

«Μετὰ μίαν ὥραν, ἄμαξα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζευξάν λαμπρὸν ἵππον, μᾶς ἔφερεν ἐπάνω σ' τὸν δρόμον. Διὰ νὰ κρατήσουμεν τὸν μικρὸν, ἀναγκασθήκαμεν νὰ τὸν δέσωμεν καὶ νὰ τοῦ φράξομεν τὸ στόμα νὰ μὴ φωνάζῃ. Μετὰ μίαν ὥραν τοῦ βγάλαμεν τὸ φίμωτρον, ἀλλὰ δὲν ἐλύσαμεν τὰ μέλη του.

«Σχεδὸν πέντε ὥρας ὁ ἵππος ἔτρεχε μανιωδῶς. Ὅταν ἤρχιζε νὰ χαράζῃ, εὐρισκόμεθα ἐν μέσῳ δάσους, ὁ δὲ ἄμαξᾶς εἰς ἓνα σημεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐκράτησε τ' ἄλογο· ὁ ἀνθρωπος ἐπήδησε, καὶ τ' ἄλογον ἄρχιζε πάλιν νὰ τρέχῃ. Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ ἄμαξα στάθηκεν ἐν νέμῳ εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ ἄλλην πάλιν ἄμαξαν, ἢ ὁποῖα ἐρχότανε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος καὶ στάθηκεν ἐπίσης.

«Ἐνῶ κατεβαίναμε ἐμεῖς, ταυτόχρονως ἓνας ἄνδρας καὶ μία γυναῖκα κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄμαξαν καὶ διευθύνοντο πρὸς ἡμᾶς.

— «Ἰδοὺ τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα, τοὺς εἶπεν, ὁ σύντροφός μου, δεικνύων με.

— «Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνὴρ. Καὶ τὸ ἀντικείμενον;

«Ὁ μικρὸς ἔμενεν ἐν τῇ ἄμαξῃ. Ὁ σύντροφός μου τοὺς ἐδειξεν αὐτόν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐζήτησαν μετὰ προσοχῆς, διὰ τῆς χειρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν κόμην του.

— «Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνθρωπος, εὐχαριστημένος ὡς φαινότανε.

— «Ὁραῖα, ὠραῖα, εἶπε καὶ ἡ γυναῖκα.

«Ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνδιελέχθησαν χαμηλωφώνως, καὶ ἤκουσα τὸν ἀνθρωπον νὰ λέγῃ:

— «Εἶνε μεταλλεῖον χρυσοῦ.

«Ἡ δὲ γυναῖκα ἀπεκρίθη:

— «Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ διπλασιάσωμεν τὰς θέσεις τοῦ παραπήγματος.

«Αὐτὸ ἀρκεῖ· εἶχα νοιώσει ὅτι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι δύο θαυματοποιῶν, πιθανῶς συζύγων.

— «Λοιπὸν, τί συμπεραίνετε; ἠρώτησεν ὁ σύντροφός μου.

«Ὁ θαυματοποιὸς ἐβγάλε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων καὶ εἶπεν:

ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἀργυρόπουλος ἀπήγγειλε σύντομον λογιόδιον, ἐν ᾧ ἐδικαιολόγηε τὴν ὑπὸ τοῦ Παρνασοῦ υἰοθέτησιν τῆς φυτοκομικῆς ἐκθέσεως, εὐελπιζόμενος ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα θὰ εἶνε ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθοκομίας, «ἥτις καθ' ἑαυτὴν οὐσα φιλόκαλος ἀρετὴ, συντείνει καὶ εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τῶν ψυχῶν.»

Μεθ' οὗ οἱ ὀλίγοι παρευρισκόμενοι ἐτράπησαν εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀνθέων καὶ ἡ μουσικὴ ἐτέλει τὸ καθήκον τῆς.

Τὸ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τμήμα τῆς ἐκθέσεως ἦτο σήμερον τελειότερον κρητητισμένον· αἱ πλουσιώταται καὶ μεγάλαι καὶ μετὰ ποιητικῆς φιλοκαλίας συντεθειμέναι ἀνθοδέσμαι εἶνε τὸ ἐντρυφήμα τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ εἶνε ρυθμικώτατα διατεταγμένα· κατὰ ῥόδα εἶνε θαυμασία· καὶ τί σχήματα ποῦ ἔχουν τὰ μπουκέτα· ἄλλα ἐξέρχονται κυκλοτερῆ ἀπὸ κάνιστρα, ἄλλα σχηματίζουσιν ἄνωθεν ὠραίας καμπύλας καὶ σταυρούς καὶ στεφάνια· ἄλλα ἔχουσι σχῆμα χαριστάτου ἀνοικτοῦ ἀλεξηλίου. Ἐν ἐκ τῶν συμπλεγμάτων τῆς ἐκθέσεως, ἐν τῷ μέσῳ, ἀπαρτίζεται ὄχι πλέον ἀπὸ ἀνθίνην ποίησιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πεζὰ ἀγκιναροκούκια, μελιζάναις, ραπανάκια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εὐμεγεθῆ ὅλα καὶ ἐκλεκτά· ὕστερον ἔρχονται οἱ καρποὶ, κεράσια, φράουλες, λεμόνια, προσερχόμενα ἐκ Πατρῶν· ἄλλα καὶ αὐτῶν τὸ σύνολον παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἀρμονικωτέραν ποίησιν.

Ἐν γένει ἐθριαμβεύσει ἡ φιλοκαλία, ἀλλὰ λείπει ὁ πλοῦτος.

Παρὰ τὰ διακοδωνισθέντα ὑπὸ τῆς συναδέλφου «Ἐφημερίδος» ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας τοῦτο τοῦλάχιστον θὰ ἔχη τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι θὰ παύσῃ

ὁ διωγμὸς τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων, ἰδοὺ τί ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ βυζαντινῇ «Αὐγῇ» :

«Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Βαλτσικίου, αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Ἀλεξάνδρου ἐξακολουθοῦσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγριότητος τὸν βάρβαρον αὐτῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμὸν. Οὕτως, ἐνῶ ἀφ' ἐνός ὁ πρίγκηψ τοῦ Βάττεμπεργ ἠπάζετο περιπαθῶς ἐν Ἀθήναις τὸν «σεπτὸν αὐτοῦ ἀδελφόν» βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀρχαὶ τοῦ πρώτου ἐμαίνοντο ἐν τῇ ἀδυσπητῷ καταδιώξει τῶν ὑπηκόων τοῦ τελευταίου ἐν Βουλγαρίᾳ. Πᾶσαι αἱ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος δοθεῖσαι τῷ κ. Ραγναβῆ καὶ διατυμπανισθεῖσαι urbietorbi ὑποσχέσεις περὶ παύσεως τοῦ σκυθικοῦ τούτου διωγμοῦ ἐξηλέγχθησαν ἐκ τῶν προγράμτων φροῦδαὶ καὶ ἀπατηλαί. Μόνου τοῦ ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου Καθάρνης ἐφείσθησαν οἱ Βούλγαροι· ἡ αὐτοῖσι σχολὴ τῶν ἀρρένων μὲνει κεκλεισμένη· ἡ ἐκκλησία Βαλτσικίου κατέχεται ἔτι ὑπὸ τῶν Βαυλαράων· αἱ θήραι τῶν ἑλληνικῶν σχολείων τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως ἐρηπτικῶς εἰσιν ἐπίσης κεκλεισμέναι· ὁ τοσαῦτα παρὰ τῶν Βουλγαρῶν παθῶν ἑλλην ἱερεὺς, φόβῳ κατεχόμενος, κατέφυγεν εἰς Βάρνην καὶ, ἐφ' ὅσον ὁ κατὰ τῶν ἑλλήνων διωγμὸς ἐξακολουθεῖ, οὐδὲν ἔννοεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ ποιμνίῳ του, ὅπερ στερεῖται ἐντελῶς πνευματικοῦ ποιμένος, οὕτω δὲ ἀποβιωσάσης προχθὲς ἔτι ἐν Καθάρνῃ ὀρθοδόξου τινος κόρης, ὁ νεκρὸς αὐτῆς ἐπὶ πολὺ ἔμενεν ἄταφος, μόλις δὲ μετὰ παρελευσιν δύο ἡμερῶν προσήλθεν ἐκ Βάρνης ἱερεὺς ἵνα τελέσῃ τὴν νενομισμένην ἱεροτελεσίαν.

«Ὁ ἐν Βαλτσικίῳ προξενικὸς πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος συνελήφθη, ἐκακοποιήθη, ἐφυλακίσθη, ἡ ἑλληνικὴ σημαία περιῦβρίσθη καὶ ἐξηυτελίσθη, καὶ ὅμως μέχρι σήμερον οὐδεμία ἐπίσημος ἱκανοποίησις ἐδόθη τοῖς προσβληθεῖσι καὶ ὡς

— «Ἰδοὺ.

— «Δότε εἰς τὸν κύριον, εἶπεν ὁ σύντροφός μου· δι' αὐτὸν ἔκαμα τὴν συμφωνίαν.

Καὶ τὰ χίλια φράγκα ἔπεσαν ἐντὸς τῆς χειρὸς μου.

— «ὦ ! πωληθεῖς εἰς τοὺς θαυματοποιούς ! ἀνεστῆναξεν ὁ Λαγγάρδ.

— «Κατὰ τὴν ὑποχρέωσιν τὴν ὁποίαν ἀνελάβατε, ὑπέλαβεν ὁ σύντροφός μου, πρέπει ν' ἀναχωρήσητε ἀπὸ τὰ σήμερα, νὰ μεταβῆτε καὶ τὸν ἐκμεταλλευθῆτε εἰς τὴν μεσημερινὴν Γαλλίαν.

— «Εἶναι τὸ συμφέρον μας, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

— «Καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν ἀνατολικὴν Γαλλίαν ἢ μετὰ τινα ἔτη.

— «Τοιαύτη εἶναι ἡ συμφωνία μας.

«Τότε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τὸ πήρανε οἱ θαυματοποιοί, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπεμακρύνοντο γλίγορα γλίγορα.

«Ὁ ἀρχηγὸς τὸν ὁποῖον εἶχαμε ἀφήσει μακρύτερα, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ εἰς τοὺς θαυματοποιούς, μᾶς ἐπλησίασε.

— «Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Βλαϊνκούρ, μοὶ εἶπεν· ἔλαβες πρὸ ὀλίγου χίλια φράγκα· πρέπει νὰ περιμένῃς γιὰ νὰ σοῦ δοθῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑποσχεθείσης ποσότητος. Καλὸ ταξίδι. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας θὰ μ' ἐπανίδητε.

«Αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἀνεχώρησαν. Πεζὸς διηυθύνθη εἰς τὸ Βλαϊνκούρ, ὅπου ἐφθάσα τὴν νύκτα, ἀφοῦ πολλάκις ἀναγκάσθηκα νὰ ἐρωτήσω καθ' ὁδὸν ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶ γιὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ μέρος μου.

«Τί θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη, Γεροκάτσικά μου ;

Ἐκτοτε ἐπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ πληρώνωσι τὴν μισθοδοσίαν μου. Περιμένα τρεῖς μῆνας, τέσσαρας μῆνας, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνεφάνη· ἀκόμη περιμένω τὰς ἐννέα μου χιλιάδας φράγκων καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου. Καὶ ἀναμένων ἐφαγα τὰ χίλια φράγκα τοῦ θαυματοποιοῦ, ὥστε δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἀνάμνησις.

Ὁ κύριος καὶ οἱ ἄλλοι μ' ἐλησμόνησαν ἢ βεβαίως ἀπέθανον. Ἄρκει, ἕκαστος πρέπει νὰ στήσῃ τὸ στρατόπεδόν του. Ὅσον δι' ἐμὲ, εἶνε καιρὸς νὰ κάμω τὸ μεγάλο μου πείσιμον. Νὰ κύταξε εἰς τὰ θυλάκιά μου· θὰ εὔρησ τρία πεντόφραγκα. Νὰ τί μοῦ μένει ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου, μὲ τὸ ὁποῖον ἄρκει νὰ πληρωθῇ ὁ νεκροθάπτης, ὅστις θ' ἀνοίξῃ τὴν τρύπαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας μέλλω νὰ σαπήσω.

«Ἵστερα ἀπὸ λίγο σκώθηκεν ἀπάνω 'ς τὸ κρεβάτι καὶ ἐξηκολούθησε :

— «Εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐξομολόγησίν μου, παπᾶ Γεροκάτσικα ; Καί, δὲν εἶνε ἔτσι ; Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ

ἐκ τούτου ὁ ἐν λόγῳ πράκτωρ καταφυγὼν μετὰ τὴν ἀπολύσιν του εἰς Βάρνην ἐξακολουθεῖ διαμένων αὐτόθι, μακρὰν τῆς θέσεώς του καὶ ἀρνούμενος νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Βαλτσίκιον ἵνα μὴ γίνῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ ἀντικείμενον νέων προσβολῶν κατὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως.

«Τί δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις πράττει ὁ ἐν Σόφια διπλωματικός πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος κ. Κλέων Ραγκιαβῆς; Ὅποταν ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν παγοδρομιῶν, εἰς ἃς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ χρόνου αὐτοῦ καταναλίσκει, φροντίζει νὰ ἐπισκεθῆ τοὺς Βουλγάρους ὑπουργούς, λαμβάνει παρ' αὐτῶν παχυλὰς ὑποσχέσεις, *ξεπλύνει μετ'* αὐτῶν τὰ ροῦχά του—κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐν Σόφια ἀνταποκριτοῦ ἐπιχωρίου τινος ὄργανου—ἐγκαταλείπει αὐτοὺς μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἐπέτυχεν ἱκανοποίησιν καὶ καθεύδει εἶτα τὸν νήδυμον, ἀμεριμνῶν πλέον εἰ αἱ ἐπισήμως δοθεῖσαι αὐτῷ ὑποσχέσεις ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν. Οἱ ἐν Βάρνη καὶ Καθάρνη καὶ Βαλτσικίῳ Ἕλληνες ὑπήκοοι σφόδρα εἰσὶν ἐξηρησιζόμενοι κατὰ τῆς ἀδρανείας τοῦ κ. Ραγκιαβῆ, ὡς διαβεβαίωσεν ἡμᾶς ὁ ἡμέτερος ἐν Βάρνης ἀνταποκριτής, ὅστις λίαν δυσμενῶς ἐκφράζεται κατὰ τοῦ διπλωματικοῦ τούτου τῆς Ἑλλάδος ὑπαλλήλου.»

Ἡ Ἀρχαδία Τριπόλεως δημοσιεύει τὴν περὶ φορολογίας τῶν οἴνων ἀγόρευσιν τοῦ κ. Ζηνοπούλου, συνοδεύει δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ ἐξῆς προοιμίου :

«Ἡ σθεναρὰ φωνή, τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ εὐφροσυνάτου Εὐρυτάνου Βουλευτοῦ κ. Γ. Ζηνοπούλου ἢ ἀντηχήσασα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν τελευταίαν Σύνοδον, ἦτο ἐπόμενον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἡμετέρας οἰνοπόρου ἐπαρχίας. Ὁ κ. Ζηνοπούλος, κάτοχος παιδείας, καὶ πείρας τοῦ κόσμου, γνώστης πασῶν

τῶν λεπτομερειῶν τοῦ περὶ φορολογίας τῶν οἴνων ζητήματος, διὰ μακρᾶς αὐτοῦ ἀγορεύσεως ἤλεγξεν ὡς δημοτικόν, ἀδικον καὶ ὄλως ἀσύμφορον τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Καλλιγᾶ ὑποβληθέν τότε εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον. Εὐγνωμονοῦντες πρὸς τὸν δεινὸν ἀγορητὴν καταχωρίζομεν κατωτέρω ὁλόκληρον τὸν λόγον τοῦ κ. Ζηνοπούλου ὅπως γνωρίσωσιν αἱ συμπολίται ἡμῶν τοὺς ὑπερμαχήσαντας τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων καὶ ἰδίᾳ τῶν τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος.»

Χειρῶν εἰς τὰ πλησίον ὄρη, καθὰ μᾶς γράφουσιν ἐκ Πύργου. Τὸ ψῦχος δριμύτατον· καὶ οἱ κτηματῖαι κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου.

Μετὰ λύπης καὶ ἡμεῖς πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος παραιτεῖται τῆς ἰδέας τοῦ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ὡς ὑποψήφιος ἐν Ἀγυῖᾳ, ἐὰν γίνῃ ἐπαναληπτικὴ ἐκλογή. Πλειότερα ἄλλοτε.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

Ὁ πρῶτος ἦχος τῆς ἐντὸς ὀλίγου ἀρχομένης δημοτικῆς συμφωνίας μᾶς ἔρχεται ἐκ Χαλκίδος τοῦ ὑποψηφίου Δημάρχου τῆς νήσου Σκιάθου, κ. Γ. Δημητριάδου, ἄλλοτε ὑποψηφίου βουλευτοῦ, πρῶην δημοσιογράφου τῆς δημοκρατικῆς «Εὐβοίας» συντάκτου μετὰ τὸν κ. Φιλάρετον καὶ τῶρα δικηγόρου ἐν Χαλκίδι. Εἶναι πρόγραμμα δημοτικῶν ἀρχῶν, πρὸς τὰς ὁποίας συμπαθοῦμεν ὡς τὰς μόνας δι' ὧν εἶναι ποτε δυ-

μοῦ δώσης τὴν ἄφεςιν· πήγαινε, δὲν ἔχω ἀνάγκην τέτοια πράγματα γιὰ νὰ ξεκουμπισθῶ ἔς τὸ διάβολο.

— Ἴδου, κύριε, εἶπε τελευταῖον ὁ γέρο ἐπαίτης, ὅ,τι μὲν διηγήθηκεν ὁ γέρο Γραπιέ. Πρόδηλον εἶνε, ὅτι ὁ εἰς τὸν Φροῦ ριφθεὶς ἄγνωστος εἶχεν ἀνακαλύψει, ὅτι ἡ νέα γυναῖκα ἢ τρελλὴ καὶ τὸ τέκνον τῆς ἐκρατοῦντο φυλακισμένοι εἰς τὸν παλαιὸν πύργον. Μποροῦσε νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ πληροφορήσῃ τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, ἀλλ' οἱ λησταὶ γλύτωσαν ἀπ' αὐτόνε ἀφοῦ ἦτο τὸσον ἐπικίνδυνος. Τέλος, κύριε, πάντοτε ἐσκέφθη καὶ σκέπτομαι ἀκόμη ὅτι, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐπληροφορεῖτο γιὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, θὰ εἶχε βεβαίως ἔς τὰ χέρια τὸ νῆμα, μὲ τν ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ σπουδαίας ἀνακαλύψεις.

Ὁ γέρο Γραπιέ ἀπέθανεν ἀπάνω ἔς τὸ κρεβάτι, σβύσθηκεν ἀμέσως, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ ἱατρὸς, σὰν καμένο φυτὶλὶ λύχνου.

ΙΑ'

ΟΠΩΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΩΝΤΑΙ ΤΟ ΣΥΝΑΣΣΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ

Ἰκανῶς μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ' ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην του τὰ παρὰδοξα καὶ τρομερὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔκουσε.

Διὰ τῆς θελήσεώς του κατώρθου νὰ συγκρατῆ ἑαυτὸν καὶ νὰ μὴ δώσῃ λαβὴν δι' ἐξωτερικῶν ἐπιδείξεων, ὅπως μαντεύσωσιν ὅ,τι συνέβαινε ἐν αὐτοῦ.

— Γέρο Μονὸ, εἶπεν, ἔχω ἀκόμη μερικὰς ἐρωτήσεις νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Ἐὰν δύναμαι, εἶπε, θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ὅταν βγένητε εἰς περιοδείαν, πηγαίνετε ἐνίοτε πολὺ μακρὰ;

— Δέκα λεύγας μακρὰ καὶ κάτι περισσότερον.

— Μπορέσατε νὰ μάθητε ἀν αὐτοὶ ποῦ ἀγόρασαν τὸ παιδί οἱ θαυμαστοῖοι ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὰ Βόσγια!

— Μάλιστα, κύριε, ἐπανῆλθον εἰς τὴν χώραν μας μετὰ τινα ἔτη.

— Μαζὺ μὲ τὸ παιδί;

— Μαζὺ μὲ τὸ παιδί, κύριε, ἢ μάλλον μαζὺ μὲ τὸν νέον, διότι τὸ παιδί ἐμεγάλωσε. Δύναμαι μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι συνήθρισαν ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν μὲ τὸν ἄγριόν των, τὸν ὅποιον ἐξέθεσαν εἰς τὸ δημόσιον τῆς ἑορταῖς καὶ ὅταν ἦτο ἀγορά.

— Τὸν εἶδετε σεῖς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Λαγγάρδ'.

— Ὅχι, κύριε· ἀλλ' εἰς Ρεμιρεμόν, εἰς Γεραδμέρ, εἰς Ἐπινάλ καὶ κάθε ἄλλην πόλιν τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, θὰ εὗρητε ἀνθρώπους εὐκόλως, οἵτινες τὸν ἔχουν ὀδῆ.

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον!

— Μπορεῖτε πραγματικῶς νὰ τὸ ὀνομάζετε δυστυχές.

νατὴ ἢ δημοτικὴ ἀναγέννησις. Ὁ κ. Δημητριάδης εἶναι ἐκ τῶν θερμουργότερων νέων, τῶν εὐλιχρνεστέρων χαρακτηρῶν καὶ τῶν ἀγνωτέρων πολιτευομένων. Ἡ Σκιαθὸς βεβαίως θὰ εἶναι εὐτυχὴς, ἐμπιστευομένη εἰς χεῖρας του τὴν ἐσωτερικὴν τῆς διοίκησιν. Τὸ πρόγραμμά του κρίνομεν καλὸν νὰ ἀντηχήσῃ εἰς εὐρύτερους ὁρίζοντας παρὰ τοὺς μαγικούς τῆς μικρᾶς νήσου του. Διὰ τοῦτο μέγα μέρος αὐτοῦ φιλοξενούμεν ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» :

II

Ἀνάγκη νὰ κατανοήσωμεν, πεισθῶμεν, ὅτι βαίνομεν ἐπὶ σκολιάς ὁδοῦ ἀγούσης εἰς κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν βάραθρον. Καὶ ὁ κίνδυνος ἐγγύτατος, διότι ἡ ἀτασθαλία τῶν Κυβερνήσεων προστατευομένων ὑπὸ διοικητικῆς καὶ πολιτικῆς συγκεντρώσεως, τέκνου τοῦ δεσποτισμοῦ, οὐδένα ἔχουσιν ἐπόπτῃν οὐδένα τιμωρόν.

Ὡς ἔχουσι τὰ τῆς Πολιτείας μας νῦν, ἡ κυριαρχία τοῦ λαοῦ οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, ἀλλ' ὁ δήμαρχος συνεταιριζόμενος τῷ βουλευτῇ ὑπακούοντι τῇ Κυβερνήσει ἢ δωροδοκούμενῳ ὑπ' αὐτῆς, ἐφ' ἧς ἡ Βασιλεία ἀνευθύνως ἐπιδρᾷ ὡς πλεῖστον, ἰδοὺ οἱ μόνον οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κυρίαρχον δύναμιν καὶ διευθύνουσι τὸ Ἔθνος. Ὁ λαὸς ἐν τῷ συγκεντρωτικῷ τούτῳ συστήματι οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, διότι ὁ πολίτης εἶναι λέξει μόνον τοιοῦτος, πράγματι δὲ δούλος. Δὲν ἔχει αὐτοβουλίαν, συνείησις νὰ περιμένῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Διοικήσεως ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς ἀλύσσου, ἣν περιεγράψαμεν. Τοιοτοτρόπως δὲ ἐκμηδενίζονται οἱ ὑποτασσόμενοι, ἐλαττοῦται μεταξὺ αὐτῶν τὸ δημοτικὸν πνεῦμα, ἐμποδίζεται ἡ ἀνάπτυξις τῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους καὶ ἐπέρχεται δυσπραγία τοῦ λαοῦ, διότι σμῆνη ὑπαλλήλων πνιτοδαπῶν, κηφῆνων, ἐκμυζῶσι πᾶσαν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν

ἰκμάδα, ἀποκτομένην διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἰδρώτων τοῦ λαοῦ. Καὶ ταῦτα πάντα, διότι ὁ Δήμαρχος εἶναι ἀεζέλεγκτος, δυνάμενος ὡς ἐκ τοῦ ὄργανισμοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακὸν ἀτιμωρητῶς, τοῦ δήμου ἐξαρτωμένου καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τῆς Διοικήσεως· διότι ἡ ἀποκτῆσις τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ἔχει εἰς τὸ βάθος του τὸ δέλεαρ τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων, καὶ τοῦ ὑλικοῦ κέρδους διὰ τῆς ἀπεμπωλήσεως τῶν δημοσίων, διὰ τοῦτο δὲ συνεταιριζομένου τοῦ βουλευτοῦ πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ὑλικοῦ κέρδους κυβερνήσιν, ἐκφέρει τὴν περὶ τῶν νόμων τῶν φόρων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Κυβερνήσεως κρίσιν τοῦ ὅχι σύμφωνον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφραζομένην, ἀλλὰ τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν ἀπόκτῆσιν τοῦ ὑλικοῦ τοῦ κέρδους. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, οἱ τὴν Κυβέρνησιν ἀποτελοῦντες ἐξαρτώμενοι ὑπὸ τῆς ἀνευθύνου Βασιλείας διὰ τῆς διαλύσεως, καὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς πλειονοψηφίας, λόγῳ τῆς μὴ χορηγίας ρουσφετίων, καὶ τῆς καινοδοξίας των, θυσιάζουσι τὰ πάντα χάριν τῆς ἐξουσίας, πηγῆς τῆς ἰσχύος καὶ ὑλικῆς εὐημερίας των. Ἐν τοιοῦτῳ δὲ ἔθνει, οὐδεμία σταθερὰ ἀρχὴ ἐδραϊοῦται εἰς οὐδεμίαν κεφαλὴν, καὶ δὲν γίνεται ἄλλη σκέψις ἢ μόνον περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν δύναται ν' ἀποκτηθῇ ἡ ἐξουσία, ἧτις εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῷ Κράτει, ὅπου λόγῳ τοῦ ἀνευθύνου οἱ νόμοι οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν, καθ' ὅσον ἡ ἰσχύς των εἶναι φαινομενικὴ.

Καὶ οἱ διευθύνοντες καὶ οἱ ὑποτασσόμενοι γεννῶνται τότε μικροὶ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν ἀσπάλακες.

Ἰδοὺ διατὶ ἀνακυκῶνται οἱ Κυβερνητικῶν κύκλοι καὶ ταρασσονται οἱ τῶν ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν· καὶ προσέρχονται πάντα τὰ σκεῦη ταῦτα τῆς διαφθορᾶς πρὸς τὸν λαόν, σφίγγοντες τὴν χεῖρα του, ρίπτοντες χρῆμα καὶ ὑποσχέσεις, ἐπιτρέποντες πᾶν

— Δὲν ὑπώπτευσαν διόλου εἰς τὸ Βλαϊνκούρ τί συνέβη εἰς τὸν πύργον ;

— Τίποτε δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουνε, ἔνεκα τῶν προφυλακτικῶν μέτρων, ἅτινα εἶχον λάβει οἱ ἄθλιοι.

— Μπορεῖτε νὰ μοὶ δώσητε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς δυστυχιοῦς τρελλῆς ;

— Καμμίαν, κύριε καθὼς σὰς εἶπα, ὁ γέρο Γραππιὲ αὐτὸς ποτε δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινε.

— Ἄς ἔλθωμεν. . . εἰς τὸν ἄγριον. Οἱ θαυματοποιοὶ εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὴν ἀνατολικὴν Γαλλίαν ;

— Πολὺ πρὸ τοῦ πολέμου εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν χώραν.

— Ἄ ! . . Ἄλλ' ἀδιάφορον, θὰ τοὺς εὔρω.

— Δὲν εἶνε ἀδύνατον ἐν τούτοις πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν ἐξασκοῦσι πλέον τὸ ἐπάγγελμά των. Πλουτίσαντες βεβαίως θὰ πούλησαν τὸ παράπηγμά των.

— Θὰ παρακολουθήσω τὰ ἔχνη τοῦ διαδόχου των.

— Διὰ νὰ ἀνεύρητε τὸν ἄγριον, κύριε ;

— Βεβαίως.

— Τότε ἀνωφελὲς νὰ τρέχητε κατόπιν τῶν θαυματοποιῶν.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Μία μέρα ἐφυγεν ἀπὸ τοὺς συντρόφους οἱ ὅποιοι τὸν εἶχαν ἀγοράσει.

— Καὶ δὲν ἤξεύρουν πλέον τί ἔγεινε ; ἐπεφώνησεν ὁ κ. Δαγγάρδ.

— Περιμένετε, κύριε, περιμένετε. Ὅταν ὁ ἄγριος ἐφυγεν, οἱ θαυματοποιοὶ ἐπεσκέπτοντο τὰς ἐν Βοσγίοις πόλεις μας. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν φάνηκε μέσα στὸ δάσος τοῦ Μαρέιλ.

— Τοῦ Μαρέιλ ;

— Τί ; Δὲν τὸ ξεύρετε ;

— Πὼς νὰ τὸ ξεύρω ;

— Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν θὰ μπορούσε νὰ σὰς διηγήθῃ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγρίου τοῦ δάσους τοῦ Μαρέιλ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος δὲν σὰς ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ θὰ σὰς εἶπω ὅτι ξεύρω.

Καὶ ὁ γεροσπαίτης διηγήθη εἰς τὸν κ. Δαγγάρδ μέρος τῶν γνωστῶν ἡμῖν γεγονότων.

— Θὰ σὰς διηγηθῶσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν πράγματα ἀπίστευτα περὶ τοῦ ἀγρίου τοῦ φαίου Λόφου, ἐξηκολούθησε, θὰ σὰς εἶπον ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Βουλδᾶν καὶ εἶναι υἱὸς ζυλοτόμου, ὅτι μίαν ἡμέραν, ὅτε ἦτο δύο ἐτῶν τὸν ἄρπαξε μία λύκαινα, ἧτις ἤθελε νὰ τὸν δώσῃ νὰ τὸν φᾶνε τὰ λυκόπουλά της, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἡ λύκαινα δὲν ἤθελε εἰς τὴν φωλιά τὰ μικρὰ της, τὰ ὅποια κατὰ τὴν ἀπουσίαν της ἄρπαξαν κυνηγοὶ, ἀγάπησε τὸ παιδί καὶ τὸ ἀνέθρεψεν. Ἄλλ' αὐτὴ ὅλη ἡ διήγησις εἶναι παραμύθια καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ ἄγριος τοῦ δάσους τοῦ Μαρέιλ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις παιδί ζούσε εἰς ἀγρίαν κατάστασιν μαζὺ μὲ τὴν κατσίκα

ἐγκλημα, ὅπως ἐξαχρειώσωσι τὸν λαόν, καὶ στήσωσι τὸν θρόνον των ἐπ' αὐτοῦ υποδουλοῦντες αὐτόν.

Ἄλλ' οὐκ ἔστι σωτηρία;

Ἐπάρχει, ἀλλὰ ζητητέον αὐτὴν κάτωθεν. Καὶ εὕρηται εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ὀρθοτροποῦντος κατὰ τῆς κακοήθους ταύτης συγκεντρώσεως τῶν ἀρχῶν.

Ἡ 3η Ἰουλίου εἶνε ἡ ἡμέρα, ἣτις κανονίζει τὴν πρόβον, ἢ τὴν δουλικὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ μέχρι τοῦδε τελοῦμενα.

II

Συνέβημεν πάντες οἱ ἐκλογεῖς εἰς τὰς τοπικὰς περιφερείας καὶ ἀπαιτήσωμεν παρ' ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦσι ν' ἀναγορευώσωμεν αὐτοὺς δημοτικοὺς ἀρχοντας, νὰ υποσχεθῶσι δημοσίᾳ, νὰ υποστηρίξωσι, ν' ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους τὴν πραγματοποιήσιν τῆς πολιτικῆς καὶ δημοτικῆς ἀποκεντρώσεως, καὶ ἐπειδὴ δύσκολοι ἢ ἀπόκτικτοι ἀμφοτέρων, ἀπαιτήσωμεν μέρος τούτων,

τὴν δημοτικὴν ἀποκέντρωσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει σχέσεις ἢ υποχρεώσεις πρὸς τοὺς ὁμοίους του καὶ πρὸς ἑαυτόν· εἶνε δὲ ἀνάγκη διὰ νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία, καθόσον ἀφορᾷ τὰς σχέσεις πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ ὑποστῇ υποχωρήσεις, κανονιζομένης ἀμοιβαίως· ὁ σεβασμὸς δὲ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰς υποχωρήσεις καθίστησιν αὐτὸν ὑπήκουον πρὸς αὐτάς. Ἄλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς σχέσεις πρὸς τὸν ἑαυτόν του εἶνε κύριος καὶ ἐλεύθερος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κοινωνία τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς πράξεις του, ὡς ἄλλοις ἐκ τούτων βλάπτεται αὐτὴ, ἢ ὡς ἄλλοις χάριν σκοποῦ κοινωνικοῦ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν σύμπραξιν καὶ βοήθειάν του. Πανομοιοτάτη εἶνε ἡ σχέση τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτόν καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς δήμους, τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ σύνολον τοῦ ἔθνους· καθ' ὅσον μὲν

ἀφορᾷ συμφέρον γενικὸν δέον νὰ ὑποτάσσεται τῷ κράτει, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ δημοτικὰ συμφέροντά του πρέπει νὰ ἦνε ἀνεξάρτητος. Ἡ κιδεμονία ἦν ἐνασκει τὸ κράτος ὑπὸ τὸ συγκεντρωτικὸν σύστημα, ὡς ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει, δὲν ἔχει λόγον δικαιολογικόν.

Νὰ φροντίζῃ λοιπὸν ὁ δῆμος μόνος τῶν περὶ τῆς συντηρήσεώς του, τῆς συντηρήσεως τῆς περιουσίας του, τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεώς του, τοῦ ποιοῦ τοῦ δημοδιδασκάλου του καὶ τοῦ ἱερέως του, τῆς ἀσφαλείας του, τῆς περιθάλψεως τῶν δυστυχῶν του, τῆς κατασκευῆς τῶν δημοτικῶν ἔργων του, τῶν δημοτικῶν του φόρων, καὶ τῆς αὐξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ του, καὶ νὰ μετέχῃ ἕκαστος δημότης τῆς δικιχέσεως τοῦ δήμου του διευθυνῶν ἐκ περιτροπῆς τὰς διαφόρους δημοτικὰς ὑπηρεσίας, ἢ ζητῶν λόγον τῶν πεπραγμένων παρὰ τῶν διευθυνόντων. Τότε μόνον ὁ δημότης εἶνε πολίτης. Τότε κατὰ τὸν Τοκεβίλ, μελετήσαντα τὸν Ἀμερικανικὸν δῆμον, ἕκαστος πολίτης συντρέχων εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ δήμου του ἐνδιαφέρεται, ἀρέσκειται καὶ ἀφοσιοῦται πρὸς αὐτόν, ἐξασκεῖ τὰς περὶ τὸ κυβερνᾶν τὴν κοινωνίαν δυνάμεις του, ἐξοικειοῦται μὲ τοὺς τύπους, ὧν ἄνευ ἢ ἐλευθερία ἀδύνατος, ἐμβαθύνει εἰς τὸ πνευμά των, συνειθίζει εἰς τὴν εὐεξίαν, κατανοεῖ τὴν ἁρμονίαν τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, συνάγει ἐπὶ τέλους καὶ ἀποταμιεύει εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἰδέας καθαρὰς καὶ πρακτικωτάτας περὶ τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων του πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν δικαιωμάτων του.

Δὲν ὑποτάσσεται τότε εἰς τὸν δήμαρχον, ἀλλ' ἐκλέγει τὸν βουλευτὴν του τίμιον, ἀνεξάρτητον, μορφωθέντα ἐν τῷ δήμῳ του, ὅστις εἰσερχόμενος εἰς τὸ Βουλευτήριον διορθοῖ τὰ κακῶς κείμενα, υποστηρίζει τὴν τιμίαν καὶ Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, καταδιώκει τὴν ἐγκληματοῦσαν, καὶ εἰσάγει τὴν διοικητικὴν καὶ πολιτικὴν ἀποκέντρωσιν. Καὶ διδά-

τοῦ περιβολιοῦ τοῦ πύργου τοῦ Βλαϊνκούρ· εἶναι ὁ δυστυχὴς, τὸν ὅποιον ἔπειτα οἱ θαυματοποιοὶ ἐξέθετον εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἓνα περίεργον ζῶον ἢ φαινόμενον.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐστήριξεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της.

— Τώρα, κύριε, προσέθεσεν ὁ Γεροκάτσικας, ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶναι πλέον ἐντὸς τοῦ δάσους τοῦ Μαρέλλ.

— Δὲν εἶνε πλέον! εἶπεν ὁ Λαγγάρδ, ποῦ εἶνε λοιπὸν;

— Οἱ χωροφύλακες τὸν συνέλαβον καὶ εἶνε ἔς τὴ φυλακὴ.

— Ἐς τὴ φυλακὴ! ἐπεφώνησεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἀνορθούμενος ὡσεὶ ἐκινήθη ὑπὸ ἐλατηρίου.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτόν.

— Ἐς τὴ φυλακὴ, ἐπανέλαβε, ἔς τὴ φυλακὴ! Καὶ διατί;

Ὁ γεροεπαίτης ἀπεκρίθη λέγων ποία σοβαρὰ κατηγορία ἐπεβάρουε τὸν Λυκογιάννην.

— Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔπραξε τοῦτο! ἀνέκραξεν ὁ ξένος· αὐτὸ εἶνε δυσφημία!

Ὁ γέρο Κάτσικας παρετήρησεν αὐτόν μετὰ νέας ἐκπλήξεως. Ἐπειτα κινῶν τὴν κεφαλὴν:

— Αὐτὴ ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα τὸν κατηγόρησεν, ὑπέλαβεν ἐν γράμματι πρὸς τὸν γηραιὸν λοχαγὸν Βαιγιάν πρὶν ριφθῆ εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ, περικαλύψας διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του, ἔπεσε βαρῶς ἐπὶ τοῦ θρανιοῦ του, ὡς ἄνθρωπος καταπεπονθμένος.

— Πόσαι δυστυχίαι, Θεέ μου, καὶ πόσαι κτηνωδίαι! ἐφιθύρισεν.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος, σιωπηλὸς, περίφροντις, βεβουθισμένος εἰς τὸν δαίδαλον τῶν σκέψεών του.

— Παράδοξον πρόσωπον! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὁ γεροεπαίτης. Ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ τις τί σιέπτεται. Τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχῃ γνωρίζων, ὅτι πρὸ ὀλίγου τῷ εἶπον; εἶναι ἀστείον, ἀστείον... Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω ποῖος εἶναι. Θὰ τολμήσω νὰ τὸν ἐρωτήσω· ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; δὲν θὰ μοῦ ἀποκριθῇ.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ὥρα νὰ εἶναι; ἠρώτησε διὰ τρόπου σχεδὸν ἡρέμου.

— Μετ' ὀλίγον θὰ σημάνουν τέσσαρες.

— Ποῦ κεῖται τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Βλαϊνκούρ;

— Σὺν μπαίνει; στὸ χωριὸ δεξιὰ στὸν κατήφορο.

— Μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ τις ἐλευθέρως;

— Βεβαίως, κύριε, μιὰ σιδερένια θύρα μὲ κάγκελα καὶ δὲν εἶναι ποτὲ κλειδωμένη.

— Θέλω νὰ μεταβῶ εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Θὰ εὕρω ἄρα γε εὐκόλως τὸ μέρος ὅπου ἐτάφησαν τὰ δύο θύματα;

ΚΕΚΛΙΟΜΕΝΟ (Ἀκολουθεῖ)